

Síla Jorinu

část šestá

Jan Kotalík

další části vycházejí na jadropudla.cz

Kapitola sedmá

Popiš něco slovy a ztratí to svou vnitřní krásu.

-Magda

Probudil jsem se na posteli. Dlouho jsem se tak dobře nevyspal. A dlouho jsem neviděl tak ponuré ráno za oknem. Vedle mne se nacházela ještě jedna postel. Deky na ní byla rozhrnutá. Někdo už vstal přede mnou.

Vyhlédl jsem ven.

Byl nádherný klid, jaký jsem již dlouho potřeboval. Usmál jsem se. Krásný klid zrovna na tomhle místě, ve věži mistra nekromanta. Prošel jsem dveřmi do vedlejší kruhové místnosti. Nahoře byla střešní okna, světlo sem mělo velký přístup. Zívnuv jsem a protáhl se. Už dlouho mi nebylo tak dobře. Pozdravil jsem všechny přítomné. Nardesix seděl u stolu s Magdou a povídali si.

Na stole již byla připravena snídaně, ovoce, nějaké trvanlivější pečivo a kus šunky. Vedle čpěla pára z konvice, plné bylinného odvaru. S radostí jsem si k tomu sedl a podíval se na Rege, sedícího vedle. Opečovával svou kuši s nezvyklým zaujetím a snad i s citem. Zručnost toho muže mne zaujala. Lehce čistil všechna místa, kontroloval tětivu a ošetřoval dřevo. Ještě k tomu stačil přikusovat jablko.

Nalil jsem si odvar a srkal jeho teplý klid. Zavřel jsem oči a vychutnával si ho. Takhle nějak voní oddych. Když jsem obrátil hrnek vzhůru a opět pohlédl před sebe na svět, viděl jsem Jena, jak se rozvaluje na slamníku a pije víno.

Takhle po ránu. Pozastavil bych se nad tím, ale to by to nesměl být Jen.

Nato mi přišla na mozek ještě jedna maličkost. *Všechno* kolem je podivné. Dva čarodějové, mistrně vyrobené stoly, svazky zapovězených knih, jorinský střelec a zlodějček s výslovností podivnější, než jsou jeho zvyky.

A nakonec já.

Vychutnával jsem si snídani. Dlouho jsem se dobře nenajedl. Kdyby se mi to podařilo příště. Opřel jsem se, klidně žvýkal a nechal šťavnatou šunku, aby smísila svou chuť s pečivem. Nádhera. Úžasné ticho, pouze smích čarodějů, lehké cinkání kovu a šustění slámy.

Věděl jsem, že to nepotrvá věčně, ale právě proto jsem si to dovedl užít. Věděl jsem, že co nevidět Regil oznámí, že bychom měli pokračovat v cestě. Měli bychom jít pomstít Breledina a ty ostatní.

Dejme tomu. Měli bychom tak konat hrdinské skutky. Měli bychom jít a nezastavovat se, jít stále a neúnavně za svým cílem a neohlížet se, nedbat na vlastní potřeby. Jistě, typické chování mladého hrdiny.

Cha, ale já nejsem mladý, ani hrdina. Kdybych jím byl, dokázal bych všechno, co jsem kdy chtěl. Ne, já nejsem hrdina. Nikdo není.

Regil měl viditelné obavy. Myslím, že jsme se už zdrželi dost. Čas není právě to, čím bychom si v naší situaci mohli dovolit plýtvat.

Nuže, klid končí. Teď nabereme trochu zásob na cestu a vydáme se dál.

Tak se i stalo. K poledni jsme byli připraveni, od Nardesixe jsme dostali víc, než jsem očekával. Magdě dokonce daroval malou cestovní brašnu, která obsahovala několik

zápisníků, co by se jí prý mohly hodit. Krátkými, ale upřímnými větami jsme se s nekromantem jeden po druhém rozloučili a otočili se, jdouce vstříc nové cestě.

Nardesixův výraz, co jsem na jeho tváři zaznamenal naposledy ve mě vyvolal pár úvah. Vypadal, jako kdyby přesně věděl, co se stane na naší cestě. Nedovedl jsem si to vysvětlit jinak. Ten přející úsměv a šibalské oči, jeho postoj a pohyby rukou, to všechno mi přišlo podivné. Nedokážu říci proč, zkrátka jsem získal další poznatek o mocných čarodějích. Pochopil jsem, proč jim mnoho lidí zarytě nedůvěřuje, nebo je vesničané dokonce odsuzují a štítí se jich. Nedokážou je odhadnout či pochopit, nevědí, co se od nich dá čekat, jak se budou chovat. Dá se tvrdit, že je to pochopitelné. I my sami, když jsme procházeli nevlídným a nepřátelským prostředím, jsme si vytvořili živou představu o nekromantovi. Přestože jsme ho nikdy neviděli. Přesto, že Magda netušila, o koho se jedná. I já sám jsem byl připraven na něj zaútočit, naštěstí jsem k tomu nedostal příležitost.

Takové věci mne napadaly, když jsem opět krácel po boku svých přátel, když mi praskaly větvičky pod nohama a když jsem si definitivně připustil, že nově nabytý klid bude co chvíli pryč. Nardesixovy stvůry už si nás nevšímaly, takže okolní ticho bylo narušováno jen našimi kroky. Mým společníkům to začalo být trapné, takže zvolna spřádali hovor. Nechal jsem svou myšlenku myšlenkou a přidal se k nim.

„Měli bychom si pospíšit, Wizlwon vypadal odhodlaně, když rozkazoval svým vojákům nás chytit. Bude nejlepší, když se vykašleme na hlavní cestu a půjdeme lesem. Slyšel jsem, že zdejší krajina je mimořádně liduprázdné místo.“ mínil Regil.

„Na to bych moc nesázela, to říkají lidé. Nardesix povídal, že na sever odsud, v takové malé pahorkatině, žijí elfové a...“

Neudržel jsem se a skočil jí do řeči: „Staří elfové? To není možné, vždyť vymřeli ještě předtím, než se narodil můj děda!“

Magda zamrkala s výrazem jemné arogance a poučila mne.

„Tak za prvé: nevymřeli, vybili je lidé s trpaslíky. Za druhé: nepodařilo se jim to úplně, elfové stále ještě žijí v zapadlých a zapovězených končinách, jako je tahle.“

Mnozí z nich, ti, co nebyli tak sliční a věrněji se podobali lidem, se podařilo nenápadně zapadnout ve městech a promíchat se s lidmi. Divili byste se, kolik míšenců v důsledku téhle skutečnosti běhá po Světě.

Já patřím k nim. Jedna z mých babiček je elfka.

A vidíte nějaký rozdíl oproti běžnému člověku? Ne. Avšak říká se, že máme větší nadání pro kouzelnictví a intelektuální činnosti.“

„Zajímavé.“ pravil jsem a snažil se v tom najít souvislosti. Magda se však rozpovídala a začala nám vyprávět o elfech z legend.

„Nikdo neví, kde se tu vzali, stejně jako to nikdo neví o lidech, ale mohlo to být přibližně ve stejnou dobu. Je to prazvláštní rasa, plná úžasných vlastností a překvapivých dovedností, jako je například intuitivní využívání magie. Žili převážně v lesích, avšak vyhledávali takové, které ležely poblíž měst. Stavěli si dřevěné a otevřené budovy, ať už na stromech, nebo na zemi. Celé věky dokázali žít v míru s lidmi, trpaslíky a dalšími.“

Šušká se, že jsou prý nesmrtelní, ale já vím, že to není úplná pravda. Obyčejný elf se dožije asi tak sedmi set let, což je doba, kterou lidská paměť a kroniky těžko zdolají. Elfů nežilo tolik jako lidí, neměli totiž zapotřebí dobývat území a zvyšovat svou moc, byli zcela odlišné povahy. Do války šli jen tehdy, když byla nezbytná pro jejich přežití, avšak pokud to šlo, chtěli se jí vyhnout. Přesto byli dobrými bojovníky, vynikají zejména v lukostřelbě, v tom je nikdo nepřekoná.

Pojednou ale začala klíčit nenávisť v lidských srdcích. Chudí nevěřili jejich magii a kráse, měšťané jim záviděli, šlechta jimi opovrhovala a králové si dělali nárok na jejich území.

Bylo jasné, že časem vypukne válka. Elfí národ věřil, že se vyjednáváním a přátelským přístupem k lidem situace uklidní, ale před tím je varovali přátelé, zejména z řad čarodějů. Jenomže oni jim nevěřili a spoléhali na sílu míru. To byla jediná a největší chyba v příslušné situaci.

Lidé na elfy sváděli vlastně vše, co mohli, počínaje morem a neplodností, přes živelné pohromy až k nájezdům barbarů. Nebylo proto divu, že válka skutečně vypukla v několika dalších letech. I během ní si elfí národ zachoval svou slušnost. Jejich bojovníci zabíjeli jen nevyhnutelně a jejich felčari dokázali uzdravit sebesthorší zranění. I přes to, že léčili převážně lidské vojáky. Elfí lučištníci se totiž z bojů zpravidla buď vraceli bez zranění, nebo se nevraceli vůbec.

Ne, elfové se nedokázali ubránit, všechno hrálo v jejich neprospěch. Nenávisť lidí, přesila nepřítel, absence věží a hradeb, ale i jejich vlastní morálka a slušnost jim znemožnily úspěšnou obranu.

To, co se dělo po porážce elfů, se dá lehce přirovnat k masakru. Ti, co zůstali v elfích městech byli bez výjimky vyvražděni, ti co uprchli, byli pronásledováni. Sliční elfové byli takto prakticky vyhubeni. Větší štěstí měli ti, kteří neměli tak viditelné rasové znaky.

Někteří měli klenutá čela a širší obličej. Říkalo se jim hrubí elfové. Ti, narozdíl od jejich bratří, sličných lesních elfů, se dokázali vmísit mezi lidi do měst a ztratit se v davech. Postupně si opět získali úctu a toleranci lidí, už nikdy ale nebyli považováni za elfy a lidé je přijali mezi sebe. Jejich krev se pak po staletí mísila s tou lidskou. Lidé s takto promíchanou krví mají část jejich vlastností, dožívají se o něco delšího věku, jsou mrštní a jejich myšlení a duše jsou ohebné.

Tak prakticky zanikla dávná elfská rasa. Jsou však velice známé výjimky, kdy sliční elfové unikli zraku dobyvatelů. Jednou z nich je také osada, do které míříme. Je zasazena mezi téměř nepřístupnými skalami, v nichž nejsou žádná naleziště, skryta střechou smíšeného lesa a rozetnutá maličkou řekou. Lidé o ní buď neví, nebo se o ni nezajímají. Na mapách není, a to je jediné dobře.“

Celé jsem si to vyslechl.

Dávalo to smysl. Jenomže právě kvůli tomu mi v hlavě vstávaly další otázky.

Proč tam jdeme? Jsme přeci lidé. Co když se elfové budou cítit ohroženi, nebo nás dokonce budou nenávidět? Nedivil bych se.

„Mně se to nezdá úplně bezpečné.“ spustil jsem nevědomky k ostatním.

Za okamžik jsem si uvědomil, že přemýšlím nahlas. Ale zároveň bylo také patrné, že moji společníci ví, co tím myslím.

Regil vytáhl z kapsy kus zmuchlaného pergamenu.

„Je to nejlepší cesta, když najdeme stezku přes skály.“ prohlásil bezbarvě a ukázal mi ho.

K mému úžasu jsem v něm poznal mapu Světa, poměrně detailní a přesnou.

Zmocnila se mne lehká nedůvěra k Regovi, ale nejsem si jistý, zda právě vznikla, nebo se jenom projevila.

„Proč jsi nám to neukázal dřív?“

Regil se pousmál a kroutil hlavou.

„Sebral jsem ji tenkrát před Obořivcem jednomu lapkovi. V rychlosti jsem se ani nepožíval, co to je, a zapomněl jsem na to. Zrovna včera večer jsem na ni mezi svými věcmi náhodou narazil.“

Díval jsem se na mapu. Našel jsem naši pozici a dal jsem Regilovi za pravdu. Jestli to prázdné místo před námi je skutečně pouze elfská osada, je to nejbezpečnější ze všech cest. Ohromný kus lesa, ve kterém jsme se nyní nacházeli, byl z východu a ze západu ohraničen cestami.

A nebyly to ledajaké cesty. Velké obchodní tepny, plné hašteřících kramářů. Horníci tudy dopravují nerostné bohatství a nejspíš tam jsou rozmístěny cedule, na nichž mimo jiné určitě visí náš popis. Stejně jako Regil pochybuji, že to Wizlwona jen tak omrzí. Přece nedopustí, aby mu v jeho zemi pobíhal zabiják, který měl jeho život v rukou. Nebo osoby, co mu pomáhaly.

Najednou jsem pocítil, že už na to nechci myslet. Vlastně nechci myslet vůbec na nic. Dostal bych se k dalším otázkám, které by mi nedaly klid.

Ne, mně to už stačí. Teď prostě půjdu a budu mlčet.

Ej, no to je teda zajímavý. Potáhnem voháňku do nějaký tajný rokle a budem čučet na elfíky. A Al má taky recht. Elfíci budou enem čumět, když nám kápne štígro, nebo budou nakrknutý, že jsme hošani bez dlouhejch uch. Mám chuť se zlejt. Bylo by mi aspoň chechtavo. No ni, tak to šournem a pak bude zas sranda, vyšlápnem Relidius a natrhnem půlky tomu Grošovi.

Au, jediná houba vokolo a zrovna já vo ní zhopnu a naprdnu si raťafák. Maníci se mnou zastopli, páč asi něco vyčuměli. Ne, píchnout mi nemusej, já vykultnu sám, sem přece jenom skoro chromej, vo co de.

Jenom co jsem se vzbuchnul, čubrněl jsem stejně jako voni. Pod náma strměl sráz. Prudkej, parádně by se tu fůrovalo na vločkách. Dole se klátil les a v něm baráky a elfíci. A co mě nakrklo, měli jsme je i za kostrčí. A jak tak kuknu na ty jejich luky, chytanou mě bobky a chci se vodkulit, jenže ten elfík by mi dost extrovně moh udělat další díru.

Tak zhruba huhlám: „Do hnoje.“

A voni zas něco jako: „Dobrej, stavte se na čaj.“

Akorát ta jejich řeča zní, jak když jazykem dojej kohouta.

Pak nás kamarádsky d'obli voštěpem a šoupali k hlavní bránce.

Tak, a jsme zajatci.

Byl jsem v pohotovosti.

Naprosto přesně jsem věděl, kde mám meč. Věděl jsem, kde se nachází má kuše, i když se neustále pohupovala. Věděl jsem, kam a pro kterou šipku sáhnou.

Ale ještě mi chyběl podnět, ta pravá chvíle. I když se nyní stávám opravdu nebezpečným, musím si zachovat chlad.

Nesmím dát nic najevo, vůbec nic. Klidně si počkám, co se bude dít.

Dva elfové nás provedli skrz něco, co připomínalo bránu ve velkém živém plotě. Ten lemovala hnízda a úkryty ve stromech. Používali ho očividně jako hradbu. Celou dobu mi však to zajetí připadalo neobvyklé. Neměl jsem ani náznak strachu či vzteku, byl jsem zkrátka jenom připravený reagovat.

To je normální. Ti, co nás zajali, se také nechovali přímo nepřátelsky. Luky měli skloněné a o oštěpy se pouze opírali při chůzi. Působili na mne spíš jako cizinci, kteří neovládají naši řeč.

To je ostatně docela dobře možné. Nevím, jestli elfové umí řeč Světa, ale používají svůj vlastní, prastarý jazyk. Právě si jím něco povídali, směrem k nám však nepadlo ani slovo.

Rozhlížel jsem se okolo sebe. Viděl jsem ladné dřevěné stavby na stromech i pod nimi, viděl jsem zkrocené tůně, prameny, studánky a fontány, viděl jsem pobíhající děti a starce.

Nechci si domýšlet, co všechno si pamatuje elfský stařec. Připadalo mi to tak známé a samozřejmé, přesto jsem tím vším byl ohromen. Bylo to, jako bychom vstoupili do ráje či do živoucího snu.

V tom úžasu jsem pozapomněl na to, že nás kamsi vedou, dokonce jsem se uklidnil a opomenul své zbraně. Dovedli nás do velkého srubu, já však myšlenkami zůstal stále venku. Uvnitř na nás již čekali tři elfové, odění do prostých, leč majestátních hábitů. Pomalu se snažili najít ten správný jazyk, kterým nás osloví. Pochopitelně začali jazykem Světa.

Mně smysl jejich slov unikal. Stále jsem vzpomínal, jak to vypadá venku. Připomnělo mi to Jorin, můj domov.

Začalo mi docházet, jak moc jsme tomuto národu podobní. Malebná země, hrdost a láska k vlasti. Věděl jsem to podivně jistě, čpělo to z jejich domova. Podobností je tu ale víc.

Oni mají luky, my máme kuše. Elfové nosí oštěpy a krátké šavle, Jorinci jednoruční meče. I ve stavbách je jistá srovnatelnost. Pověštinou dřevo, cesty zpevněné kamením, ale jen místy. Krásné, vysoké stromy, skromná úroda na malých polích, všeobecný klid. Dá říct, že se mi tu líbí.

Pak na nás však promluvili naší řečí.

„Vítáme vás, ale jistě pochopíte, že se pro začátek obrníme nezbytnou dávkou nedůvěry.“

Aladrian se rychle vžil a lehce se uklonil před nejvyšším elfem, nejspíš vůdcem.

„Chápeme vaše obavy, avšak se vši upřímností vám chci sdělit, že pro vás nepředstavujeme žádné nebezpečí.“

„I dobré úmysly může provázet zlo nevědomosti.“ pravil starší elf po levici vůdce.

Na jeho myšlenku odpověděla Magda.

„Nikdo se o vás nedozví.“

Třetí z vůdčích elfů, zřejmě zaklínač, intuitivní čaroděj, přišel k Magdě, položil jí ruku na rameno a zavřel oči. Viděl jsem zřetelně jeho prsty, přísahal bych, že zesvětlaly a poté opět nabyly svého odstínu.

Po chvíli ruku spustil, otočil se k druhým dvěma a kývl na ně. Pokojně se usmáli. Cítil jsem ve vzduchu jejich důvěru a poznal jsem, že ostatní na tom nejsou jinak. Jako kdybychom náhle splynuli s tím prazvláště čistým národem.

Věděl jsem, co chtějí a proč je to tak důležité. Jakkoli jsem pochyboval o své nebo Jenově dobrotě, nyní jsem byl unesen.

A jako konec té tiché euforie přišel zlom.

„Terena! De-arla ni mejo!“ zakřičel zvučnou lehkostí elf s oštěpem, co právě přiběhl z venku.

Jejich jazyk mi připomínal Starý jazyk Jorinu, ze kterého jsem ovládal jen několik slov. Nemluvilo se jím už stovky let, tady jsem však slyšel něco zvukově podobného, i když tento elfský byl podstatně měkčí a hladší než Starojorinština.

Tváře elfů před námi ztuhly.

„Hlídka hlásí, že se sem blíží vojáci.“

Zamrazilo mne v zádech.

A já hlupák se nechal zmást bezpečím. Zřejmě nás od Nardesixe někdo sledoval a doběhl pro posily. Nebo je vyslali ti jezdci, co nás pronásledovali. Tak či onak, nemuseli vědět o přítomnosti elfí osady. To se však může brzy změnit.

„Ej, to asi pudou po nás.“ špitl Jen.

Poprvé jsem mu v očích viděl cosi jako provinilost a úctu.

„Neprovedli nic špatného.“ šeptl elf zaklínač svým druhům, já ho však zaslechl. Zvláštní, nemají žádná podezření, co se týče naší skupiny. Snad ten zaklínač zjistil něco, co nás povzneslo v jejich očích.

Elfí vůdce pak pronesl další větu.

„Vojáci zatím nevědí o naší přítomnosti. Pokud však skutečně hledají vás, patrně bude naše tajemství prozrazeno.“

„Pomůžeme vám. Necháme se i chytit, když to bude nutné.“ nabídla se Magda.

Já však viděl jiné, schůdnější řešení.

Ale elfové by ho pro svůj vlastní klid neměli znát.

Pohládl jsem pod pláštěm svou kuši.

„Postarám se o to.“

Nemůžu jít úplně sám. Na to nejsem zvyklý ani připravený. Ale měl jsem jasno.

„Magdo, počkáš tu s Aladrianem. Kdybych neuspěl, vzdejte se Wizlwonovým a řekněte, že jsem vás donutil.“

Otočil jsem se na své prozatímní hostitele.

„Vážení elfové, udělejte vše pro to, aby nikoho z vás nespatriili.“

Ještě jedna věc.

Spiklenecký úsměv malého kluka.

„Jene, půjdeš se mnou. Potřebuji návnadu.“

He, tak von si mě vykuk jako píchařka k takový spešl akci, no to mě pusť do hnoje, to je paráda! Jenom si vodložil pláštík, prej aby mu nekrouhal. Šlápovali jsme si to nehlukově lesem, Reg se choval jako profík, přihrblej, kuš v drápech a blesky v bulvách. Eště tesáky a šelma je tu. Já si to šaradoval do kopce vedle něj, minuli jsme párek elfíků, co se prohbitě skrejvali. To je pitomý, já jsem fakt hrdej, že jdu s nim a zapikoluju elfský tajemno. Můj novej život se mi začíná líbit.

Bezva.

Zajímavé, jak jsem se tak plížil, viděl jsem Jena. Našel jsem v jeho obličejí nadšený a cílevědomý výraz. Očividně byl rád, že může se mnou, dokonce natolik, že byl naprosto lhostejný k čekajícím nebezpečí.

Já jsem byl opět ve své kůži. Jasný úkol, jasné poslání, volba řešení.

Pěkně po jorinsku.

Jsem vedoucí střelec, tedy vlastně jediný, což bude možná trochu problém. Připlížíme se co nejlíže k nim, zjistíme co dělají a pak se rychle rozhodneme. Přinejhorším bych snesl i přímý boj, ale záleží na jejich počtu. I když si myslím, že to nebude nutné. Terén nebyl rovný a všude rostla křoví či vyšší tráva.

Jako stvořené pro akci. I když je ten les vlastně trochu přerostlý. Podivně přerostlý.

Elfí hlídky mi daly informace o poloze cílů. Vojáci se prý zastavili a pravděpodobně čekají na ostatní. Je to výhoda pro mě, ale vzhledem k situaci to nevěští nic dobrého.

Snad o osadě skutečně nevědí. Podle všeho jde jen o jednu skupinu. Napadlo mne, že stále nemám plán. Když je jenom tak zabijeme, přijdou další, aby zjistili, co se děje.

Nyní jsme se již připlížili tak, abychom je slyšeli. Pozice byla dobrá, kryli jsme se hustým, stále ještě zeleným křoviskem, rostoucím na pahorku.

Jen ležel vedle mne. Pohyboval se jako kočka a skoro nebyl vidět. V tomhle byl vážně dobrý. Ten zlodějček si zasluhuje trochu respektu.

Kuši v rukou, nabitou, připravenou vystřelit. Hleděl jsem na pěťici vojáků, vzdálenou sotva sedm žerdí. Vypadali jako pěšáci, přesto nejspíš nebyli vybráni jen tak od ruky. Každý měl štít a krátký meč.

Do těch se bude špatně střílet.

Elfové nás informovali dobře. Vojáci se sice obezřetně rozhlíželi, naštěstí spíše do dálky, ale stáli na místě. Jeden z nich vypadal na velitele čety, avšak neměl moc vysokou hodnost. Nejspíš čekají na někoho, kdo jim řekne, co dál.

A já na něj čekám taky.

Vojáci vypadali rozrušeně. Z jejich náhlého hovoru jsem se dověděl proč.

„Ty, Morvine, myslíš, že tu kostru porazili?“ optal se jeden z nich nadřízenějšího.

„Snad jo, dyť jich bylo dost. Neboj, za chvíli se přifařej a zeptaj se, jak jsme dopadli my. No, a my jim nahlásíme jednu ztrátu.“

„Chudák Perda.“

Přemýšlel jsem.

Tohle jsou obyčejní vojáci. Asi šli přes Nardesixův les.

Sakra, vždyť my jsme ho do toho namočili. I když věřím, že se o sebe dokáže postarat.

Větší starost mi dělají ti vojáci. Poslední slova třetího z nich na mne zvláště zapůsobila.

Chudák. V duchu jsem si představil, jak k pěti mrtvým mužům přichází další, praví: ubožáci, a v té soucitné chvíli mu prolétne hrudí šipka.

Zamrazilo mne. Nevím, jestli to bylo mými dřívějšími myšlenkami, odloučením od ostatních Jorinců a Jeth-Rovců, zda to způsobili elfové anebo všechno dohromady.

Zkrátka jsem si usmyslel, že jich zabiji co nejméně. Nejlepší by bylo, kdybych to dokázal bez zabíjení, jenomže to bych byl blázen. Jsou tu oni, jsem tu já. Oni mají rozkaz dostat mě a ostatní, já mám za úkol odvrátit jejich pozornost. Já jsem ten, kdo by to mohl dokázat bez zabíjení.

Já jsem ten, kdo by to *měl* dokázat bez zabití.

Nevím jak.

Ale vyčkával jsem.

Trpělivost především.

Smysly připravené.

Cítil jsem tlukot svého srdce, prožívalo klid před bouří, slyšel jsem Jenův dech vedle sebe, ale především jsem věděl, co se stane, když zmáčknu spoušť. Šipka poletí přímo do spánku jednoho z nich, možná o kousíček níž.

Ale čekal jsem.

A dočkal jsem se. Zprava jsem zaslechl šelest, kroky asi tak čtyř mužů.

Po chvíli skutečně přišli. Nakonec jich ale bylo pět – dva nesli posledního, měl pochroumaný bok a zraněnou nohu.

Další dva byli důstojníci, jeden z nich kapitán Wizlwaské stráže. Už jsem jednoho takového kdysi viděl. A taky zastřelil.

Tihle dva neměli štít, jen dlouhé meče.

Rozhodl jsem se. Vyměnil jsem šipku ve své kuši.

Bylo to riskantní, během té chvílky se mohlo leccos stát. A taky z toho mohl vzniknout šramot.

Ale já byl rozhodnutý a vyměnil jsem ji.

Měl jsem štěstí. Nic se během toho nestalo. Vojáci přede mnou byli příliš zabráni do hovoru o kostrách, které je napadly.

Jenže hned potom mi došlo, že vlastně nevím, co chci dělat. Zabít je nemohu a nechci. Byla by jenom otázka času, kdy přijdou další.

Takže? Jiná možnost je?

Odlákat je a dát jim falešnou stopu. Nu, to bude zajímavý.

Zorientoval jsem se ve své hlavě. Přímo tím směrem, kam hledím, by se měla nacházet hlavní cesta. Kdybych je tam navedl, přestali by pátrat tady.

Problém je, že nemám ani ponětí, jak to udělat.

He.

No možná...

Jistě. Návnada. Vlastně to byl docela dobrý vtíp.

Vojáci si zatím sedli. Chovali se dost neopatrně na to, že před chvílí bojovali.

Naznačil jsem Jenovi, aby utíkal směrem k cestě.

Kývl a šibalsky se usmál.

Já se připravil ke střelbě. V kuši nabitou svou jedinou z omamných šipek. Moc se jich nedělá, na co taky? Navíc je to složité. Taková šipka má krátký, leč velice ostrý hrot. Nárazem vstříkne do těla přesně namíchanou tinkturu. Což je problém, protože střelec se pro správný účinek musí strefit na odhalenou část těla cíle.

Ukázal jsem Jenovi tři prsty a lehce jsem švihl dlaní. Pochopil.

Potichu napočítal do tří a vběhl přímo mezi vojáky, odkud se odrazil a pomalu začal mizet jejich překvapeným tvářím. Muži se však za okamžik vzpamatovali, odhodili štíty a jali se ho pronásledovat.

Velitel ale nebyl úplný hlupák. Za Jenem poslal pět mužů, ale spolu s ostatními zůstal na místě a pátravě se rozhlíželi.

Hledají někoho dalšího.

Hledají mě.

Zrak kapitána se náhle zastavil a strnul přímo na mě.

Vidí mě.

Téměř jsem se nepohnul.

Téměř. Jenom téměř proto, že jsem stiskl spoušť.

Mířil jsem na holou ruku, jenže kapitán sebou cuknul a šipka sklouzla po jeho hrudním plátu. Neškodně zašustila v porostu opodál.

Sakra.

To se pokazilo. Kdybych měl normální šipku, nestane se to.

Jenže volbu jsem už učinil a nyní jsem musel vstát do podřepu a odběhnout. Tak jsem také učinil. Sotva jsem udělal krok pryč, už jsem cítil vánek z toho, jak za mnou švihl kapitánův meč.

Rozběhl jsem se pryč, opačným směrem, než předtím běžel Jen.

Slyšel jsem, jak za mnou běží tři muži, jelikož jeden z nich zřejmě zůstal u raněného. Kdybych nešaškoval a neměnil praktiky, byli by teď jen dva. Za běhu jsem si zavěsil kuši zpět na bedra a vytasil meč. Není to zrovna snadné, ale já si zvykl na správnost pohybů.

Ústup jsem také směřoval po svém. Postupně jsem s vojáky za zády udělal oblouk a běžel zase zpátky. Měl jsem navrch na rozdíl od nich nenosím těžkou zbroj a můj meč je kratší a pro běh praktičtější než jejich. Získával jsem slušný náskok.

To není můj způsob, utíkat.

Co se stalo, stalo se.

Teď z toho musím ven. Vlastně na tom nejsem nejhůř, jestli uběhnu ještě nějaký kus a ztratím se jim, měli by mě začít hledat u hlavní cesty.

Nastala však komplikace. Do cesty se mi naprosto nečekaně připlatel odhozený štít jednoho z vojáků, kteří pronásledovali Jena.

Uklouzl jsem po něm a zavrával. Poté jsem nalehl na strom, ale neupadl. Běžel jsem dál, jenže krátké ohlédnutí mne upozornilo, že se mí pronásledovatelé opět přiblížili. Tak jsem se tedy nadechl a běžel dál. Po chvíli jsem proti sobě uviděl dvě postavy, pak další tři.

Vojáci, kteří šli po Jenovi. Buď ho dostali, nebo jim unikl, já však viděl, jak se rozhlížejí. Všimli si mne a postavili se proti, chtěli mě zastavit.

Už mě mají.

Na krátkou chvíli mi blesklo hlavou, proč to vlastně dělám.

Elfové a jejich země, jejich duše, čisté tak, že je lidé nesnesou.

Dělám to, aby je nenašli.

Dělám tu správnou věc.

Ha, proč ne?

„Za Jorin!“ zařval jsem proti bránivším vojákům a vrhl se přímo k nim.

Trochu znejistěli, to mi stačilo. V běhu jsem se vyhnul ráně jednoho a má čepel skřípla po meči druhého.

Proběhl jsem skrz! Pak jsem ještě uhnul poslednímu a už jsem mohl neomezeně běžet dál.

Na chvíli mi blesklo hlavou, proč vojáci vlastně zastavovali a co je s Jenem, ale obě odpovědi přišly tak záhy, že mě to až překvapilo.

Přede mnou se rozevřela ohromná propast. Zdálky nebylo poznat, že je zde příkrá skalní stěna a pod ní jezero, už od pohledu temně hluboké.

Zahlédl jsem okraj včas, ještě jsem mohl zastavit.

Ale proč? Je to docela dobrá šance k úniku.

Na okamžik jsem zadržel dech a odrazil se od kraje útesu.

Bylo to riziko. Teprve teď jsem se mohl pořádně podívat dolů. Hladina byla tak dvacet žerdí pode mnou. A rychle se blížila.

Pevně jsem sevřel meč, abych ho neztratil, natáhl své tělo a nabral dech.

Na hladině se vytvořily mohutné kruhy, když jsem se jako šipka zapíchl do jezera, potopil se do velké hloubky, načež jsem se vynořil a oklepal si hlavu.

První, co jsem uviděl, když jsem si protřel oči, byl Jenův rozšklebený výraz těsně vedle mne.

„Kuk. Zdechujem se, maj kuše.“

Chvilinku mi trvalo, než jsem si uvědomil, co mi vlastně říká. Nato jsem si ověřil, že plavání s mečem v ruce není tak lehké.

Ale zvládl jsem to. Dostali jsme se s Jenem ke břehu, sotva jsem se však na mělčině postavil, prosvítlá kolem mne šipka z kuše.

Trochu nezvyklé.

Vyskočil jsem na břeh a doběhl k nejbližšímu tlustému stromu, za který jsem se schoval. Jen udělal totéž.

Slyšel jsem, jak kolem sviští šipky a jak se jedna z nich zabodla přímo do kmene mého stromu. Pak dorazila poslední a nastalo ticho. Krátké ticho, provázející čas potřebný k nabíjení. Nehodlali jsme hp prostát.

Podíval jsem se na Jena.

Zasmál se a vyběhl.

„Tak pojď Regi, sišřujem na hlavní cestu!“ zařval na les.

Vyrazil jsem za ním. Vojáci za námi již slézali z kopce kousek od skály. Okolo nás tudíž prolétla jen jedna šipka. Neškodně sklouzla po stromě.

Takové plýtvání.

Utíkali jsme do bezpečné vzdálenosti a mně docházelo, že jsem Jenovi neřekl o hlavní cestě vůbec nic. To je pozoruhodné. On přemýšlí stejným způsobem, jako já.

To se může hodit.

Čekala jsem s Aladrianem mezi elfy, až se vrátí Regil s Jenem. Mlčela jsem a hrála si s mincí na stole, postupně mne však začal rušit ten hluk. Nervozita stoupala.

Co když se nevrátí?

Co když se vrátí jenom jeden?

Co když neuspějí a přijdou sem vojáci?

Začala jsem si hrát se svými vlasy.

Starší elfové seděli okolo se zachmuřenými výrazy, Aladrian se opíral o zeď a činil totéž. Náhle zvedl vůdce elfů hlavu.

„Jaký je to člověk?“ zeptal se mě.

„Regil? No, já nevím, je to vlastně čestný muž.“ odpověděla jsem.

„Vlastně?“

Na jeho tváři jsem spatřila starostlivý výraz, plný obav.

Nevěděla jsem, co na to říci.

Sama jsem netušila, jestli říkám pravdu. Zvažovala jsem, zdali to mám elfům říct. Snad bych mohla počkat. Anebo budou alespoň vděční za upřímnost.

Dobrá, nebudu to tajit, stejně by se to dozvěděli.

„Nejspíš někoho z nich zabije.“

Elf se zamračil, až jeho obočí splynula.

Neřekl však ani slovo. Bylo to pro mne horší, než kdyby promluvil. Neměla jsem jistotu, ani malinkou.

Nadechla jsem se, abych ho nějakými slovy uklidnila, avšak místo toho jsem spatřila elfího posla ve dveřích. Ještě odvychoval z rychlého běhu, zatímco se na něj celá místnost netrpělivě zahleděla.

Pak pravil něco elfsky.

Podívala jsem se na jejich vůdce vedle sebe. Stále se mračil a já se obávala překladu elfových slov. Může se pak stát cokoli.

„Už jdou.“

Elf se nepřestával mračit. Asi jsem mu opravdu neměla nic říkat.

Že jsem raději nemlčela. Aladrian se tvářil ustaraně. Nejspíš také netušil, co se stane.

Atmosféra nebyla nepřátelštější, když vešel Jen v závěsu za Regilem. Jorinec vyhlížel zčásti smutně, zčásti našťavaně a zčásti pokaženě.

Znovu ve mě hrklo.

To, co nám sdělí, nejspíš nebude nic hezkého. Buď neuspěl a za chvíli tu budou vojáci, nebo zabil tolik lidí, až je z toho zaražený. Každopádně nebudou mít elfové zrovna radost. A to nejsou dobré vyhlídky. Když jsem jim slibovala pomoc, byla jsem už trochu poučená světem. Za odměnu by nás jistě provedli přes příkré skály, čímž bychom si zkrátili cestu a navíc bychom byli v bezpečí před Wizwonovými hlídkami.

To se však nejspíš nestane.

Aladrian nevydržel napětí chvíle a tázavě zamručel směrem k oběma příchozím. Reg neřekl ani slovo, zato Jen se hlásil.

„Fjů, to byl návaz! Přechcali jsme je, voni vůbec netušej, čí je jejich pes! Šarádoujou si to teď na hlavní cestu a trubkujou si, že nás tam naháknou! A taky jsme si čuprově zahopkali.“

Cože?

Z toho, co jsem z toho pochopila myslím, že uspěli. Ale pořád tu byla další otázka.

Jak?

„Kolik mrtvých?“ otázala jsem se mladého Jorince.

Pousmál se, jakoby tomu sám nemohl uvěřit.

„Žádný.“

Elfský zaklínač se ho jemně dotkl, načež opět kývl na ostatní.

Regil mluvil pravdu.

Elfský vůdce ztratil důvod k zachmuření, jeho úleva byla patrná.

Koukla jsem se do Regových hnědých očí.

Proč je tedy tak chmurný?

Jakoby vytušil mou otázku a pohled, odpověděl.

„Zvlhly mi všechny tětiny.“

Teprve teď jsem si všimla, jak jsou oba mokří.

Byly to příjemné chvíle, ale čas strávený u elfů nám rychle utekl. Regil už nevydržel čekat, byl netrpělivý. Právě teď kráčíme k Relidiu a on dostává do svých očí takový zvláštní lesk. Skutečně by mě zajímalo, na co myslí. A přitom jsem zároveň tušil, že před námi ještě tají nějaké drobnosti.

Procházeli jsme elfskou stezkou horami, kudy lidé neprošli již celá staletí. Před námi se rozprostírala bílá pláň husté mlhy, ale čas od času jsme spatřili obrysy stromů a skal. Podle Regových slov je Relidius tak trochu v kotlině. Takže někde za tou hustou kaší je cíl naší cesty.

Jsem opravdu zvědavý, co nás tam vlastně čeká. Ani Regil neví, co se tam děje. Může to být velice nebezpečné.

Díval jsem se před sebe na své druhy, jak opatrně slézají po skalách. Napadlo mne, že riskují své životy a svou budoucnost. Neohlíží se zpátky, jdou neustále za svým cílem, o kterém prakticky nic nevědí. Regil šel hrdě, snad i trochu natěšeně, avšak Magda s Jenem na tvářích nesli strnulejší výrazy. Možná je také trápí to, co se může stát. Nebo mají prostě strach. Měli bychom jim říct, ať jdou pryč, ale já dobře vím, že by je to mohlo akorát urazit. Mohli by si myslet, že o ně nestojíme. Zvláštní, jak se starost může snadno převrátit v úplný opak.

Seskočil jsem dolů z jednoho vyššího skaliska. Teprve teď jsem si však všiml, jak hezky je okolo. Ani stopa po přítomnosti někoho jiného.

Jenom krásná náruč přírody.

Jestli tu zemřu, budu odpočívat ve zdejším klidu. Skvělé. Líbí se mi tu.

Po delší době jsme konečně definitivně zdolali hory a před námi už byla jen vyhlídka cesty klidnými lesy a loukami. Avšak jak jsme se blížili k Relidiu, nervozita stoupala, vzduch houstl a nikdo z nás nepromluvil. Takto jsme se přesouvali dva dny. Přes krásu okolí to byla cesta plná nejistého očekávání. Vypadalo to, jako kdybychom si vyrazili na malý výlet do přírody.

Pouze vypadalo.

Když jsme již viděli několik věží města, nezdálo se, že by docházelo k nějakému zlomu v naší situaci. Dalo se zahlédnout mezi stromy čím dál více střšní červeně a šedých kamenů. Avšak samotné město se před námi stále schovávalo za stromy.

Pokračovali jsme dále, a pak, náhle a bez varování, se před námi rozevřel pohled do údolí. Jako obrovská rozsedlina pod námi. Byli jsme vysoko.

Viděli jsme vesnice, pole a louky. Velký les na druhé straně údolí. A město na úbočí kopce.

Náš cíl.

Relidius.

Nevím proč stojí na úbočí kopce. Proč ho nepostavili na vrcholu? Bylo by to přeci výhodnější. Ale do srdcí pradávných stavitelů nevidím. Kdoví, jaká malichernost je k tomu tehdy vedla.

Byla to snad věštba? Či osud? Výstřelka nějakého vůdce? To místo na mne každopádně zapůsobilo.

Něco se tu stane.

Blížím se. Už tam budeme a já zjistím vše, co chci. Cestou přes tyto hory jsme ušetřili nejméně týden cesty, možná víc. Mé instinkty mě vedou neomylně vpřed, ale zároveň varují. Čeká tam úkol, spojenci a nepřátelé. Ani o jednom z toho nevím mnoho. Jako střelba se zavřenýma očima. Něco mě tam čeká, a já tuším že to bude veliké.

Zrychlil jsem krok, pružně jsem se přesouval blíž a blíž k městu. Město samotné leželo až na opačném kopci údolí, avšak před námi se rozprostírala jedna z větších vesnic okolo. Do ní je to kousek.

Pět set žerdí.

Tři sta žerdí.

Padesát žerdí.

Blížil jsem se rychle k onomu místu, nevěda proč, nevěda za čím. Táhla mě tam však touha po poznání. Po poznání povahy mých přátel.

V kapse mám strašlivou střelu a v rukou výbornou zbraň.

A myšlenky?

Pomsta. Čest. Síla Jorinu.

Náhle jsem se octl mezi několika dřevěnými domy ve vesnici. Okolo postávali lidé a dívali se na mě, trochu zvědavě, avšak někteří se spíš pozastavovali nad mou tváří než celkovým vzhledem. Znepokojilo mne to, i když si nejsem jistý proč.

Zastavil jsem se.

Netušil jsem, co teď. Relidius sice pevně stál na úbočí kopce naproti, ale já cítil, že se mé poslání naplňuje již zde.

Rozhlédl jsem se.

Zaujala mne drobná, vychrtlá postava starce na lavici opodál. On jediný z lidí okolo měl odvahu podívat se mi přímo do očí. On jediný neuhnul pohledem a moudře mě sledoval.

Šel jsem přímo k němu.

Stále mne pozoroval.

Měl dlouhé zašmodrchané vousy, opíral se o hůl, na sobě jednoduchý oděv a zpoza klenutého čela se na mne stále dívaly jeho našedlé oči. Usmíval se.

Mlčky jsem si k němu přisedl.

Neřekl ani slovo, jen se podíval před sebe, jako kdyby zíral do dálky a viděl něco, co nám ostatním zůstává utajeno. Udržel jsem svou trpělivost. Byl jsem na to cvičený.

Stařec promluvil náhle, avšak nevypadal, že by mluvil ke mně. Přesto bylo jasné, že ano.

„Takže zemřel,“ zeptal se chraplavě vzduchu před sebou, „slíbil nám svobodu, a tak poslal jiného.“

Odmíchl se, jako kdyby přemýšlel.

„Zemřel však, nedožil se pomsty.“ pokračoval.

Ani jsem nemukl. Bylo jasné o kom mluví.

„Pomsta je špatná věc, ovšem tato konkrétní má účel a smysl.“ dodal a podíval se na mne, s úsměvem očekávajícím nikoliv odpověď, ale názor.

Rozmýšlel jsem se, co mu o tom povím, a on klidně čekal, stále lehký úsměv na tváři, ani se nepohnul.

„Mistr Davilan vždycky zvažoval své činy.“ pravil jsem nakonec.

„Opatrný učitel, rozvážný žák.“ odvětil a opět obrátil svůj zrak do neznáma.

„Poslyšte, o svém vlastním učiteli toho ještě moc nevím...“ začal jsem, avšak on mne zadržel.

„Včas se dovíš,“ šeptl stařec a stočil zrak k nově příchozím, „on například neměl takovou podporu.“

Nechápal jsem co tím myslí, ale pak jsem se otočil a spatřil tři prazvláštní lidi.

Každý z nich vypadal úplně jinak, každý se jinak choval, každý ovládal něco zcela jiného.

Pro mne, pravda, trochu nezvyklé, jenže nyní jsem v tom poprvé odhalil sílu.

Není nic, s čím bychom nemohli počítat.

Nebylo nic, co bychom nebyli schopni společně ovládnout.

Starcovy rty se usmály ještě o něco více.

„Ještě není konec.“ špitl.

Konec šesté části.

(no dobře, tím pádem to sice je konec, ale ne úplně)

Tato kniha je distribuována zcela zdarma, přestože její vytvoření představuje desítky a stovky hodin práce. Dělán to ale s radostí a pro své čtenáře, ne pro peníze.

Pokud se vám tento koncept líbí, můžete jej podpořit povzbuzením autora nebo šířením knihy. Prosím používejte k tomu originální odkaz, aby byla možná dodatečná korekce chyb.

Copyright Jan Kotalík 2017